

[Hans Hedtoft.]

delsministerens Omraade oplever vi et lignende ejendommeligt Skifte af Synspunkter. Den højtærede Handelsminister, som ikke mindst Grossererstanden har stillet saa store Forventninger til, er — jeg citerer: „selvfølgelig fuldt ud klar over“, at Importkontrollen ikke kan ophæves, og den forhadte Priskontrol har han for godt en Maaned siden forlænget uændret. Jeg anker ikke derover; jeg konstaterer det blot. Partiet Venstre har gennem 14 lange Aar angrebet Importreguleringsystemet; nu da det har dannet Regering, en ren Venstreregering, har det ikke et eneste positivt Forslag til dets Reformering, til Trods for at en Reformering, saaledes som jeg fremstillede det i min Finanslovtale, er absolut paakrævet, hvis Konkurrenceevnen og Ungdommens Chancer skal sikres. Ministeren siger, at han arbejder med Sagen, men der er Vanskeligheder. Ja, vist er der Vanskeligheder, men mon den største Vanskelighed ikke er den at indrømme, at Venstre førte sin liberalistiske Valgkampagne mod Samfundsindgrebene paa et helt igennem urealistisk Grundlag? Og da Venstres ledende Politikere — især de, der sad som Ministre i den foregaaende Regering — ikke kunde undgaa at vide, at Grundlaget var urealistisk, kan jeg vist uden at gaa Ytringsfrihedens Grænse for nær stemple hele denne Propaganda som mindre heldig.

Og Straffen herfor vil heller ikke udeblive. I „Grossist-Tidende“s Nytaarsnummer sporer man den allerede. Prislovens Forlængelse betegnes heri — Side 14 — som „en Skuffelse“, det er „den første Nitte“; og Trontalens svage Udtalelser om Restriktionernes Afvikling beklages.

Sandheden om denne Regerings komplette Mangel paa en konstruktiv Linie i sin økonomiske Politik marcherer kun langsomt, men den marcherer trods alt. Mere end nogen Sinde før behøver dette Land en fast Politik, der maalt bevidst kunde bringe Orden i Nationens Økonomi; men vi har faaet en Regering, der regerer videre paa Ordninger, der fandtes i Forvejen, ledet af Inertiens Lov. De sociale Fremskridt, den moderne økonomiske Orientering, der arbejdes med i Sverige, Norge og England, er hidtil gaaget vor Næse helt forbi.

Den højtærede Handelsminister forsvarede Tobaksordningen med, at ingen Rationeringsordning kan være Udtryk for ideelle Tilstande. Jeg bekræftede denne Opfattelse, for det er rigtigt, men *noogle* Rationeringer er lagt bedre til Rette end andre. Og jeg haaber alvorligt, at den

Tekstilrationering, der nu bebudes, bliver mere tilfredsstillende, end Tobaksordningen er blevet. Desværre har jeg bange Forudanselser om, at den bliver af samme Skuffe. Efter de Oplysninger, der har været fremme i Pressen, skal de kontrolmæssige Sikringer, der er knyttet til den, være aldeles utilstrækkelige, og den Forudsætning, at de gode Varer i første Omgang skulde beholdes de mindrebemidlede, skal — stadig ifølge disse Pressemeddelelser — være gjort delvis illusorisk ved, at Ministeriet paa visse Omraader har holdt væsentlige Andele af Produktionen uden for Rationeringen. Jeg haaber, at disse Forhaandsoplysninger i Pressen er urigtige — i hvert Fald maa jeg paa det kraftigste advare imod, at der paa dette livsvigtige Omraade træffes Ordninger, der tilsidesætter den brede Befolknings rimelige Krav.

Og saa har jeg sluttelig nogle Bemærkninger til den højtærede Statsminister.

Om hans Udtalelser til mig i Anledning af mine Spørgsmaal om Venstres Stilling til en Række sociale Love maa jeg af tidsmæssige Grunde nøjes med faa Ord. Det gør jeg trygt, fordi Statsministeren gennem Formen for sit saakaldte Svar efter min Mening ikke karakteriserede mig eller mit Parti, men sig selv og Venstre. Jeg har ikke bestridt, at Socialdemokratiet maatte medvirke til de Forringelser i den sociale Lovgivning, der skete i 1942, men jeg har sagt, at disse Forringelser kun blev gennemført, fordi Venstre fremsatte Krav — bestemt Krav — derom. Jeg har ej heller med et Ord — ikke med eet Ord — antastet den højtærede Statsministers personlige Hæderlighed, men jeg har i min første Tale karakteriseret en Del af Venstres og dets Presses Skræmsels-Valgagitation, og den Karakteristik staar jeg ved. Den højtærede Statsminister kan gerne uimodsagt fra min Side spille Rollen som den jævne, simple Bondeemand, men efter Oktober-Valgkampagnen 1945 bør han høre op med at holde moralske Forelæsninger for mig eller mit Parti om politisk Takt og Tone.

Hvad Spørgsmaalet Sydslesvig angaar, var den højtærede Statsministers Tale meget svævende. Det var, som om Statsministeren søgte en Styrkelse af sin egen Argumentation ved at stemple min og andre Ordføreres Tale som uklar og utilstrækkelig, men med saadanne umotiverede Paastande klarede Sagen ikke. Den højtærede Statsminister sagde om min Tale, at jeg havde stillet mange Spørgsmaal, som ikke var klart formulerede. Enhver, som har læst Rigsdagstidende, tror jeg vil erkende; at mine